

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968417616/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

ned og satte sig paa en Steen og stirrede paa Flodens Gang og græd de bittreste Taarer, han i sit Liv havde grædt; thi han var tilmødt, som om en venlig Skytsaand, ved hvis Side han nylig havde skuet ind i en højere og friere Verden, nu igjen var vejen bort fra ham, og han følte sig betagen af et Savn og en Længsel, som han aldrig før saaledes havde fornummet.

Kort efter fik David Baxter Øie paa ham og skyndte sig da hen til det Sted, hvor han sad. »Sidd der Du der og græder, min Dreng!« sagde David, »mig synes snarere, vi skulde springe høit i Veiret af Glæde, fordi det ikke gik værre, og fordi Du slap saa godt derfra. Ja, ja, Gud velsigne den gamle Franklin! Seer Du her!« Dermed viste han ham en lille Rulle med Sølvpenge, »den trykkede han mig i Haanden, da jeg tog Afsked fra ham, men de høre da egentlig Dig til; thi uden Dig havde jeg aldrig bragt den Stegevender istand, som de Andre kalde hende.«

Den lille Dreng tog nu de blanke Sølvpenge i Haanden og betragtede dem. »Det er mange Penge,« sagde han, »men behold Du dem, David! jeg vil ikke have noget deraf.«

»Ja, ja,« svarede David, idet han igjen modtog Pengene, »jeg kan da sagtens gjemme dem indtil videre, de ere ikke værdt at forsmaa, Robert; men nu er det bedst, vi skilles ad, for ellers troer nok Folk, at vi igjen har nogle gale Streger for.«

Da Robert Fulton atter var kommen tilbage til Byen og gik over Torvet forbi »den gyldne Ørn,« saae han en Reisevogn, hvori Greenwood sad med den lille Laura. Negerdrengen Gill havde sin Plads

paa Bukken ved Kudskens Side. Da Fulton kom forbi, nikkede den lille Pige venlig til ham, og da Vognen strax efter rullede bort, vendte hun sig endnu engang om og saac efter ham, hvorpaa Vognen forsvandt, og Lyden deraf tabte sig i det Fjerne.

Den følgende Nat drømte den lille Dreng en underlig Drøm, hvori det forekom ham, som han igjen seilede paa en Flod med David Baxter, medens Franklin stod paa Flodbredden og smilede til ham. Til sidst kom han meget langt bort, men han seilede nu ikke længere, og det syntes ham, som han sad i Græsset paa et deiligt Sted, hvor han befandt sig meget vel. Da traadte den lille Laura ham imøde og sagde, at han nu var i det Land, hvor Morgenrøden boer; da syntes det ham igjen, som om han skimtede Franklins Ansigt langt borte. Derefter blev Drømmen endnu mere broget og forvirret, men han kunde intet huske deraf, da han vaagnede.

Den næste Morgen lod van Gehlmuyden ham kalde til sig og befalede ham, at han aldrig under noget Paaskud maatte vove sig ud paa Floden Shuykill igjen, hverken alene, eller i Selskab med Andre. »For det første skal Du heller ikke gaae ud uden min Tilladelse,« føiede han til, »og med den Ulykkesfugl, den David Baxter, skal Du aldrig understaae Dig til at tale et eneste Ord.«

Et Par Dage derefter gav imidlertid Hr. van Gehlmuyden, der i Grunden var en ganske godmodig Natur, den lille Dreng Tilladelse til igjen at gaae, hvor han vilde, naar han blot holdt sig borte fra Shuykillfloden. Da nu den lille Robert engang, efter at have benyttet denne Tilladelse, og efter i et Par Timer at have sværmet rundt i Omegnen, vendte